

31. ČÍSLO / VII. ROČNÍK

7 Kč (8,50 Sk)

1. SRPNA 1999

Z obsahu:

X
Jan Pavel II. při gene-
rální audienci ? ? 1998

– strana 2 –

X

X

– strana x –

X

– strana x –

X

X

– strana x –

X

X

– strana x –

X

X

– strana x –

X

X

– strana x –

X

X

– strana x –

X

X

– strana x –

Na prahu Velkého jubilea

List Jana Pavla II. o putování na místa spojená s dějinami spásy – dokončení

Události Abraháмова lidu se odehrávaly po celá staletí a jsou spojeny s mnoha místy Blízkého Východu. Ústřední místo mají události exodu, kdy izraelský národ po dlouholeté zkušenosti s otroctvím se vydal pod Mojžíšovým vedením na cestu do země své svobody. Tento pochod charakterizují tři momenty, které se vážou k hornatým místům a jsou bohaté na tajemství. Do popředí vystupuje především v přípravné fázi hora Oreb, druhou biblickou dominantou je Sinaj, kde se Mojžíšovi dostalo zjevení jména Boha, znamení jeho tajemství a jeho účinné spásnosné přítomnosti: *Já jsem ten, který jsem* (Ex 3,14). Také Mojžíše podobně jako Abraháma Bůh žádal, aby se zasvětil Božím záměrům a postavil se do čela svého lidu. Tak začala dramatická událost osvobození, která měla být zapsána v paměti Izraele jako základní zkušenost pro jeho víru.

Během dlouhého pochodu pouští stal se Sinaj ještě jevištěm, na kterém Jahve uzavřel smlouvu se svým lidem. K této hoře se tedy váže dar Desatera, deseti »vět«, které ukládaly Izraeli život plného sejetí s Boží vůlí. Tyto »věty« ve skutečnosti vyjadřovaly základní obsahy

morálního zákona, který je v obecné formě zapsán v srdci každého člověka, ale Izraeli byly svěčeny ve formě smlouvy vzájemné věrnosti, v níž se národ učil milovat Boha tím, že si připomínal obdivuhodné události, které se uskutečnily při exodu, a Bůh jej ujišťoval svou trvalou přízní: *Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, který tě vyvedl ze země egyptské z podmínek otroctví* (Ex 20,2). Bůh a lid tak učinili vzájemný závazek. Jestliže ve vidění hořícího keře byl Oreb, místo Božího »jména« a Božího »plánu« především »horou víry«, nyní pro národ putující pouští se stal (Sinaj) místem setkání a vzájemné smlouvy, v určitém smyslu »horou lásky«. Kolikrát v průběhu století, když obviňovali proroci národ smlouvy z nevěrnosti, vnímali ji jako určitý druh nevěrnosti »manželské«, opravdovou zradu národa-nevěsty vůči Bohu, svému ženichovi (srov. Jer 2,2; Ez 16, 1-43).

V závěru pochodu exodu vystupuje jiná výšina, hora Nebo, z níž mohl Mojžíš spatřit Zaslíbenou zemi (srov. Dt 32,49), bez potěšení, že se jí dotkne, ale s jistotou, že do této země nyní dorazili. Pohled z hory Nebo je opravdovým symbolem naděje. Na této hoře mohl konstatovat,

že Bůh dodržel své sliby. Ještě jednou se měl tedy odevzdat v důvěře Boží všemohoucnosti, aby definitivně naplnila předem ohlášený záměr.

Pravděpodobně pro mě nebude možné, abych při svém putování navštívil všechna tato místa. Ale chtěl bych alespoň, dá-li Pán Bůh, vstoupit do Uru, místa Abraháмова původu, abych se pak zastavil ve slavném klášteře sv. Kateřiny na Sinaji, v blízkosti oné hory Smlouvy, která svým způsobem zahrnuje tajemství exodu, věčné paradigma nového Exodu, který najde své naplnění na Golgotě.

Jestliže jsou pro nás tyto trasy Starého zákona tak významově bohaté, je přirozené, že jubilejní rok, slavná památka vtělení Slova, nás zve, abychom vstoupili především na místa, kde se rozvíjel život Ježíšův.

Velice živá je moje touha odebrat se především do Nazareta, města spojeného s památkou samotného Vtělení, a pak krajiny, kde Ježíš rostl v *moudrosti a milosti u Boha i u lidí* (Lk 2,52). Zde zazněl pro Marii andělův pozdrav: *Bud' zdráva, milostí plná, Pán je s tebou* (Lk 1,28). Tady ona řekla své *fiat* ke zprávě, která ji zvala, aby se stala matkou Spasitele, a zastíněna Duchem svatým přijala do svého lůna Božího Syna.

A jak by bylo možné nevstoupit do Betléma, kde Kristus spatřil světlo světa, pastýři a mágové se mu klaněli jménem celého lidstva? V Betlémě také zaznělo poprvé přání pokoje, které vysloveno nejprve od andělů mělo zaznívat jako ozvěna z generace na generaci až do našich dnů. Zvláště významné bude ono zastavení v Jeruzalémě, místu smrti na kříži a zmrtvýchvstání Pána Ježíše.

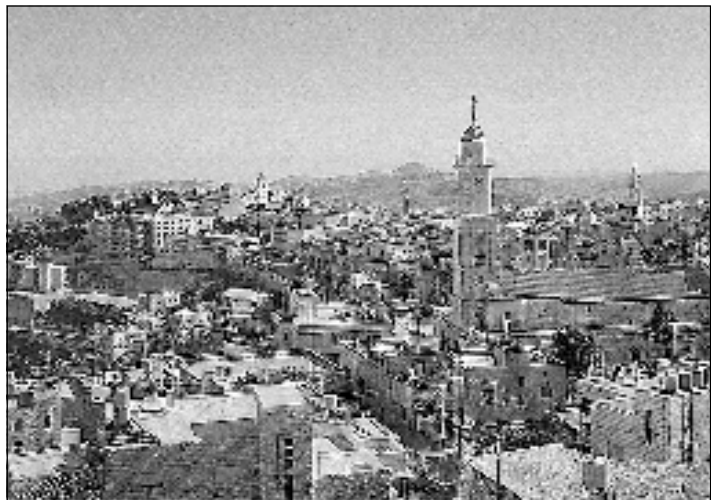
Jistě, místa, která připomínají pozemské příhody Spasitele, jsou mnohem četnější a je jich

tolik, která by zasloužila být navštívena. Jak nevzpomenout na př. na horu Blahoslavenství, nebo na horu Proměnění, nebo na Cesareu Filipovu, onu krajinu, kde Ježíš světil Petrovi klíče nebeského království a položil tak základ své Církve (srov. Mt 16, 13-19)? Ve Svaté zemi od severu k jihu můžeme říci, že všechno připomíná Krista. Ale budu se muset spokojit s místy, která jsou nejrepresentativnější, a Jeruzalém je svým způsobem všechna zahrnuje. Zde, bude-li to Boží vůle, chtěl bych se ponořit do modlitby, při které ponesu v srdci celou Církev. Zde budu rozjímat o místech, kde Kristus dal svůj život, aby jej pak přijal nazpět při vzkříšení a učinil z něho dar svého Ducha. Zde budu chtít provolat ještě jednou velkou a potěšující skutečnost, že *Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozrozeného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný* (J 3,16).

Mezi jeruzalémskými místy, s nimiž je nejvíce spjat pozemský život Kristův, bude patřit nevyhnutelně návštěva Večeřadla, kde Ježíš ustanovil Eucharistii, pramen a vrchol života Církve. Zde podle tradice byli shromážděni apoštolové k modlitbě s Marií Matkou Kristovou, když v den Letnic se vylil Duch svatý. Začala tak poslední etapa cesty dějin spásy, doba Církve, těla a snoubenky Kristovy, lidu putujícího v čase, který je povolán, aby byl nástrojem intimního spojení s Bohem a nástrojem jednoty celého lidského rodu (srov. *Lumen gentium*, 1).

Návštěva Večeřadla tak má být návratem k samotným pramenům Církve. Nástupce Petřův, který žije na místě, kde Kníže apoštolův podstoupil mučednictví, nemůže nevstoupit na místo, kde Petr v den Letnic začal hlásat opojnou silou Ducha »dobrou zvěst«, že Ježíš Kristus je Pán (srov. Sk 2,36).

(Dokončení příště)

Panoráma dnešního Betléma

Pokrm v pravý čas

*Zamyšlení nad nedělními
liturgickými texty*

A jedlo tam na pět tisíc mužů

Co tě přivádí k rozhodnutí věnovat svůj čas a svou pozornost těmto řádkům? Tvá duše pociťuje něco, co se dá přirovnat k tělesnému hladu. Hlad je projevem touhy po životě. Duše, která nikdy nehladoví, nežije. Pros Ducha svatého, abys našla v dnešních čteních jasný návod, kde hledat pokrm, který vede k životu.

Prorok Izaiáš tě v 1. čtení varuje, že touha po nasycení tě může zavést na bludné cesty. Jestliže si hledáš zaslepeně pokrm na nepravém místě, vynakládáš svůj čas a prostředky na něco, co tě nemůže nasytit. Může se dokonce stát, že požiješ něco, co nepřináší život, ale smrt. Společným znakem všeho toho, co tě nikdy nemůže skutečně nasytit, je rostoucí a stále obtížnější překonatelná závislost. Co opravdu sytí, přináší život a svobodu. Co je jen podvodná náhražka, spoutává v otroctví nenasytnosti.

Takový stav je pak o to smutnější, že strádáš tak docela blízko bohatě prostřenému stolu, na kterém ti Pán nabízí zcela *bez peněz a zdarma víno a mléko*. Stačí, když se k němu **obrátíš**, a můžeš se nasytit nejvydatnějšími pokrmy. *Nakloň k němu své ucho a jdi za ním, a naplní tě nový život.*

Co znamená tento hojností proscený *nový život*, vysvětluje ti přesvědčivě svatý Pavel: Je to život z *lásky*, hostina, kterou nám ustavičně a *zdarma* připravuje a nabízí *Kristus Ježíš*. Přijmeš-li jeho pozvání, přesvědčíš se, že je to zdroj tak vydatný a tak zaručený, že tě po nasycení nijaká nesnáz, žádné soužení nebo útisk, žádné pronásledování, tělesný hlad ani nouze nemohou od něho odloučit a zbavit tě jeho síly. Jedním z těch, kdo ti to mohou dosvědčit, je Jan Křtítel. Spojení s Beránkem, které započalo, když byl ještě v matčině lůně, sytilo jej láskou stejně tak na poušti a u Jordánu jako v Herodově vězení a dokonce i pod katovým mečem. Nakonec Předchůdce předešel Beránka i v prolití své krve. Ne pro své vystoupení nebo pro svůj křest, ale pro svůj život nasycený touto Boží láskou jej Pán označil za největšího ze všech proroků.⁽¹⁾ Pros Ježíše, abys ti dal lépe pochopit, jak velice Boha oslavuje každá mučednická smrt.

Není divu, že zpráva o Janově smrti na Ježíše hluboce zapůsobila. Odplouvá proto daleko do samoty až k Betsaidě, aby vzdal

chválu Otci za veliké svědectví Janova života i smrti.

Ale dříve než tak může učinit, naskytá se mu příležitost, aby ti názorně ukázal, že je pečlivým a neúnavným hostitelem u stolu své milosrdné lásky. Potřeba nasytit potřebné dobrodiním dostává u něho přednost i před vytouženou samotou. Sotva vystoupil, již spatřil zástupy, které se za ním hrnou až sem do pustiny ze všech měst, a *bylo mu jich líto*. Kdykoliv za ním přijdeš, abys mu předložil svou nouzi, své neduhy a svůj hlad, můžeš si být jist, že najdeš v jeho dobrotivém Srdci nejen hluboký soucit a pochopení, ale že ti dá přednost dokonce před sebou samým.

Tu scénu, které jsi nyní svědkem, si hluboce vtiskni do paměti. Boží Milosrdenství je tu doslova ve svém živlu. Stravuje se a rozdává s neúnavnou štědrá vlídností a nejtrpělivějším pochopením. Posledním slouží stejně ochotně jako těm prvním, jednomu každému ze všech, kteří za ní přišli, se věnuje beze zbytku tak, jako by byl jediným, koho je třeba obdarovat. Vidíš tu názorně, jak si Pán představuje pastýřskou péči, aby se stále naplňovalo slovo prorokovo: *Vy všichni, kteří žijíte, pojdte, zásobte se zadarmo...*

Apoštolům se však zdá, že s večerem by už měla přijít doba odpočinku: *Propusť zástupy, ať si jdou!* Co znamená v tomto případě propustit zástupy? Je to totéž, jako by řekli: Zastav už, Pane, svou dobročinnost! Že by tak málo znali svého Mistra? Copak může nyní Ježíš poslat pryč ty, kteří na něho mysleli více než na své pohodlí, ba i na svůj pokrm? Přece slíbil všem, kteří budou hledat především Boží království, že všechno ostatní jim bude přidáno⁽²⁾. Zapomněli už na to jeho učedníci?

Kam půjdou tyto zástupy teď, když jsou hladové? *Vy sami jim dejte jíst*: přemýšlejte a hledejte způsob, jak posloužit bratřím i s tím málem, které je k dispozici. Co je snazší, vrátit zdraví a život, nebo pouze nasytit? Kdo přišel za Ježíšem, obdržel v hojnosti i to, oč neprosil. *Oči všech v něho doufají, proto otevře svou ruku a dá jim pokrm v pravý čas*⁽³⁾. Tomu, kdo už byl svědkem tolika zázraků, by se nic nemělo zdát nemožné. Všichni *budou jíst a nasytí se*.

Můj Ježíši, který jsi tak štědrý ke všem, kdo tě vzývají, učíš si ze mne trvalý dar⁽⁴⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Srov. Mt 11, 11.

⁽²⁾ Srov. Mt 6,33.

⁽³⁾ Srov. resp. žalm 145.

⁽⁴⁾ Srov. Modlitba nad dary.

Liturgická čtení

1. čtení – Iz 55,1–3

Toto praví Hospodin:

„Nuže, vy všichni, kteří žijíte, pojdte k vodě; i když jste bez peněz, pojdte, zásobte se a jezte bez peněz a zdarma víno a mléko!

Proč vydávat peníze za to, co není chléb, svůj výdělek za to, co nesytí?

Slyšte mě, a budete hodovat, vychutnávat tučná jídla!

Nakloňte ucho své a pojdte ke mně!

Poslouchejte a naplní vás nový život!

Sjednám s vámi věčnou smlouvu na věrných slibech daných Davidovi.“

2. čtení – Řím 8,35.37–39

Bratři! Kdo by nás mohl odloučit od lásky Kristovy? Snad soužení nebo útisk nebo pronásledování nebo hlad nebo bída nebo nebezpečí nebo zabití?

Ale v tom ve všem skvěle vítězíme skrze toho, který nás miluje.

A já jsem přesvědčen: ani smrt, ani život, ani andělé, ani knížata, ani nic přítomného, ani nic budoucího, ani mocnosti, ani výška, ani hloubka a vůbec nic stvořeného nebude nás moci odloučit od Boží lásky v Kristu Ježíši, našem Pánu.

Evangelium – Mt 14,13–21

Když Ježíš uslyšel o smrti Jana Křtitele, odebral se lodí na opuštěné místo, aby byl sám. Jakmile o tom lidé uslyšeli, šli pěšky z města za ním. Když vystoupil a uviděl velký zástup, bylo mu jich líto a uzdravil jejich nemocné.

K večeru k němu přistoupili učedníci a řekli: „Toto místo je opuštěné a už se připozdilo. Rozpusť proto zástupy, ať se rozejdou po vesnicích a koupí si něco k jídlu.“

Ale Ježíš jim řekl: „Není třeba, aby odcházeli. Vy jim dejte jíst!“

Odpověděli mu: „Máme tady jenom pět chlebů a dvě ryby.“

Ježíš řekl: „Přineste mi je sem.“

A rozkázal, aby se lidé posadili na trávě. Potom vzal těch pět chlebů a ty dvě ryby, vzlhl k nebi a požehnal, lámal chleby a dal učedníkům a učedníci zástupům.

Všichni se najedli dosyta a ještě sesbírali plných dvanáct košů zbylých kousků. Těch, kdo jedli, bylo na pět tisíc mužů kromě žen a dětí.

Toho poslouchejte!

Scéna na Táboře, hoře Proměnění, je předehrou nebe. Kristus naznačil, že někteří z učedníků nezakusí smrt, dokud neuvidí příchod Syna člověka ve slávě. Toto slovo se zde splňuje. Ale jen pro krátký okamžik. Je to jako krátké vzplnutí ohně na vzdáleném pobřeží. Úryvek Matoušova evangelia je zřetelně rozdělen na dvě části. První část je prozářena krásou Páně. Tři učedníci patří na jeho vznešenost: **Petr**, nositel nejvyššího úřadu, který se má naučit, že lidské myšlenky je třeba nahradit Božím myšlením a že utrpení není nesmyslné, nýbrž že je třeba je chápat ve významu, který mu přikládá Bůh. **Jakub** je první mučedník mezi apoštoly, který ochotně prolíje svou krev, protože byl svědkem Pánovy slávy. **Jan**, nejmilejší učedník, který se má naučit, že utrpení je důkazem lásky.

Ti všichni vidí proměněného Pána. *Jeho obličej září jako slunce a jeho šat je bílý jako světlo.* Tísňivá zemská tíže lidského těla je jakoby zrušena. Všechno je prozářeno Božím světlem. Po svém zmrtvýchvstání bude mít člověk hmotné tělo, které však bude podléhat jiným zákonům bytí a konání. Světlo je hmota, ale jeho záření je zvláštního druhu. Tak je tělo prozářeno, jak je to nyní vidět na oslaveném Kristu.

Kristus – pravý Mojžíš

Zjevují se Mojžíš a Eliáš. **Mojžíš**, který vyvedl lid z egyptského otroctví, provedl jej pouští, zprostředkoval mu Zákon, Smlouvu a svatyni, který však mohl Zaslíbenou zemi spatřit jen z dálky. Nyní je tu vedle Krista, který vysvobozuje už nikoliv jeden národ, ale celé lidstvo, a to nikoliv z vnějšího sociálního otroctví, nýbrž z vnitřního duševního nevolnictví satanova. Vede lidstvo bezpečnou rukou a spolehlivým slovem pouští času, dává mu nový zákon lásky, novou smlouvu milosti a novou svatyni Církve; vede Církev z židů i z pohanů, tělesný i duchovní Izrael, do skutečně Zaslíbené země věčného proměnění. Tak se zde Kristus stává viditelným jako pravý Mojžíš.

Bohoslužba proti modloslužbě

Eliáš je první z velkých proroků. Bojoval proti Baalovi, tedy proti bohu země, a bránil proti němu práva Hospodina, Pána nebe a země. Obsahem jeho působení byla bohoslužba proti modloslužbě. Vystoupil proti pozemskému králi v Izraeli, aby bránil pravého izraelského krále. Nyní přichází Kristus, aby zachránil lidi před utnutím v tom, co je pouze pozemské, hmotné a tělesné, a přinesl jim království Boží, království

Pohled na horu Tábor od severozápadu

Bazilika proměnění na hoře Tábor

svého nebeského Otce. I on bude stát proti Herodovi a zástupci římského impéria. Eliáš o něm svědčí, protože podle Písma Eliáš odjel do nebes a přijde znovu, aby připravil pro Pána cestu. Nyní je zde, aby vydal své svědectví. Připravuje zde nanebevstoupení Páně. Zákon a Proroci tak vydávají své svědectví.

Je pochopitelné, že Petr považuje tento stav proměnění, který bude jednou věčný, za trvalý již nyní. Chce postavit tři stany, aby tento okamžik nezmižel, ale trval dále.

Člověk je zrozen pro radost. Jeho utrpení není pro něho koncem, ale je jeho průchodem. Každá předpověď Ježíšova utrpení poukazuje na zmrtvýchvstání. Tento konec bolesti, ústí do radosti, se zde ohlašuje jako podstatná složka školy utrpení. Jas proměnění, patření na světlo, pohled na radost bez konce má učedníkům dodat sílu pro cestu utrpení. Myšlenka na konec času je nejvlastnějším tajemstvím cesty životem.

Tušení slávy

Druhá část scény se mění od krásy k majestátu. *Zahalil je mrak.* Mrak byl na Sinaji znamením Boha. Neboť jako mrak leží na hoře, tak se šíří kolem Boží sláva. A jako mrak zahaluje a dává více tušit než spatřit, tak se zde učedníkům říká, že Boží slávu je zatím možno nikoliv vidět, ale tušit. Na Sinaji to byl temný mrak bouře a hromu. Zde je to světlý oblak pokoje a ticha.

Z mraku na Sinaji zaznělo Hospodinovo příkazující slovo

»musíš a nesmíš« a byl zde dán příkaz, aby Izrael poslouchal Mojžíše jako Božího služebníka. I zde na hoře Proměnění se ozývá z oblaku hlas, který však neodkazuje na služebníka, nýbrž na Syna. Proto také jsou slova tvrdého požadavku nahrazena poselstvím lásky. Jako na Sinaji se lid polekal Božího majestátu, tak i zde se učedníci bojí a padají na svou tvář. Ale Ježíš se k nim sklání a zbavuje je strachu. Od nynějška budou vědět, že s Ježíšem přišel konec času. Nikoliv konec času jako zánik, ale konec času jako přechod. Konec bude sice katastrofa (poslední sloka), proto spojen s utrpením, smrtí a křížem. Ale bude to současně začátek onoho nového a nekončícího, tedy počátek světla a proměnění. Konec času přišel s Kristovým příchodem. Je tedy již zde, je již přítomen. Ale není ještě naplněn. Naplnění bylo zviditelněno jen pro jeden okamžik, ale v takovém lesku a v takové slavnostnosti, že na to učedníci nikdy nezapomenou. Nyní je jim přísně nařizováno, že toto nevidané a neslychané musí podržet pro sebe, dokud Syn člověka nevstane z mrtvých. Pak se brána otevře i pro druhé. Pak vezme naplnění konce času svůj počátek.

Kristus je větší, než to učedníci i sám Petr tuší. Tato nadlidská, nadčasová a nadsvětelská velikost Krista, který přinese svou smrtí a zmrtvýchvstáním nové nebe a novou zemi, promění čas ve věčnost a bolestí obtížený lidský osud v radost, stal se na této hoře viditelný. Bude z této hory zářit do všech temných údolí lidstva.

Překlad -ls-

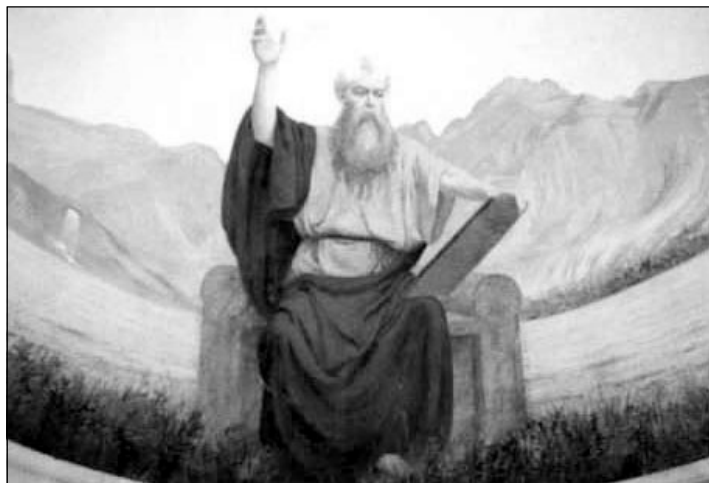
Tábor – hora Proměnění

Tábor je nejkrásnější hora v Galileji. Zvedá se k nebi jako oltář. Arabové jej nazvali »Gibal el Tur« – Svatá hora. Na vrcholu Táboru je rovina 1200x400m, která se prostírá ve výšce 602m na úrodnou rovinou Jezreel. Tábor byl cílem poutníků všech dob, kteří zde kdysi vystupovali po 4320 schodech vytesaných ve skále. Některé z nich jsou kolem dnešní cesty ještě k vidění. Proměněním Páně dostala tato hora symbolický význam

Tábor měl velký význam již od doby, kdy Izraelité vstoupili do zaslíbené země. Tvořil hranici mezi kmeny Izachar a Zabulon. Byl místem, kde se scházely kmeny ke smírným obětem. Pro nepřátele byl těžko dobytelný, protože tvoří přirozenou

Jeremiáš přirovnává vstup mocného Nabuchodonozora k hoře Tábor. David jej popisuje spolu s Hermonem jako symbol moci Boží pravice a chváli jméno Hospodinovo. Eusebius z Cesareje a sv. Jeroným srovnávají tuto chválu s velikým tajemstvím, které se mělo zjevit v Ježíšově proměnění.

Událost, která dala Táboru nesmrtelné jméno, je Ježíšovo proměnění. Když Ježíš sestupoval z hory, uzdravil náměsíčného. Na památku tohoto zázraku zbudovali křesťané v Daburii kostel, která však dnes již neexistuje. Když po Ježíšově smrti mohli apoštolové hovořit o jeho proměnění, začali Tábor oslavovat. Petr jej nazývá Svatou horou. V 2. století o něm hovoří Origenes, Eusebius, Cyril a další

pevnost. Když Kananejští utlačovali v nížině vyvolený národ, shromáždila Debora na jeho vrcholu 10 000 vojáků. Na ohnivý apel velitele Báraka vyrazili bojovníci z hory a rozprášili silně oddílly Siserovy. Po přesvědčivém vítězství vystoupili Izraelité na Tábor, by zde zapěli Debůřinu vítěznou píseň. Ale Izraelité záhy opět zapomněli na svého Boha, který je osvobodil. Opět se klanějí modlám a zažijí trest od Madianitů a Amalekitů. Tábor je tak vhodným vrcholem pro poetické představy proroků.

otcové jako o hoře Proměnění. Sv. Paula na něho vystoupil, aby zde uctil toto tajemství. Sv. Helena zde dala vybudovat nádherný chrám s dvěma kaplemi na památku Mojžíše a Eliáše. Brzy zde vznikly poustevny. 5. cařihradský koncil pozvedl Tábor na biskupské sídlo. Sem putoval Arkult, biskup z německého Eichstádtu v r. 670. Jan Damascénský opěvuje krásu proměnění na Táboře v jedné své básni.

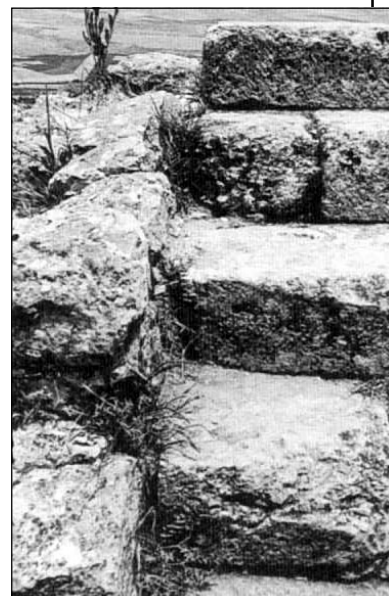
Kolem r. 637 obsadili sarraceni Galileu, kterou ovládali až

do r. 1099. R. 1101 dobyl horu Tankréd a svěřil ji benediktinům. Ti opět zbudovali trojlodní baziliku a klášter s útlukem pro poputníky. R. 1113 Maldukovy hordy vyhnaly z kláštera všech 72 mnichů. Po příchodu křižáků se mniši mohli vrátit na Tábor r. 1115. Papež udělil opatovi titul arcibiskupa, aby tak uctil horu Proměnění s chrámem Vykupitele. Při dalším útoku saracénů přišli všichni mniši o život (1183). Turci zde zanechali jen hromadu trosek. Sultán Malerk-el-Adel zde dal vybudovat pevnost, která ohrožovala Svatou zemi. Papež Inocenc III. vyzval k boji. Během 5. křížové výpravy pod vedením maďarského krále byla pevnost dvakrát marně obléhána. Bedřich II. a Malek-el-Kamel uzavřeli v r. 1218 dohodu, podle které Tábor patří křesťanům. V r. 1252 jej navštívil sv. Ludvík, král Francie. Papež Alexander IV. svěřil Tábor johanitům. Ale již po 8 letech se museli podrobit při Bibarově útoku, který dal všechny chrámy zbořit, aby vymazal jakoukoliv památku na křesťany. Arabové pokládají za nedůstojné, aby na Svaté hoře někdo bydlel. Teprve roku 1873 se zde mohou usadit františkáni. Budují zde malý kostel a útluk pro poutníky a zahájí vykopávky dávné baziliky. Na východní straně se našly základ-

ni zdi ze 4. století s kaplí Eliáše a Mojžíše. 700 výročí návštěvy sv. Františka ve Svaté zemi je příležitostí k vybudování nové baziliky, jejíž základní kámen byl posvěcen 21. 8. 1919. V r. 1921 jsou opět zahájeny vykopávky. 300 dělníků přemístilo 20 000m³ materiálu. Restauruje se saracénská pevnost, benediktínský klášter s kapitulní síní, refektářem a tureckými lázněmi. Buduje se silnice, po které pak budou na horu proudit statisíce poutníků.

*Podle Ewig 7-8/99
Překlad -ls-*

Muž a žena před Bohem

Církevní výchova k lásce

Církev vymezuje jasně, co je na sexuální aktivitě dobré a co ne. Ukazuje nám božský rozměr člověka jako cestu ke svatosti.

Když pozorujeme život, často se zdá, jako by vzhledem k vnější labilitě rekcí byla celá oblast sexuality poznamenána hříchem. Může se zdát, jakoby skutečnost pohlaví byla překážkou svatosti a znemožňovala součinnost s Bohem. Z kauzistického hlediska bychom mohli říct, že pohlaví je překážkou přístupu k Bohu. To je důsledek skutečnosti, že člověk se po prvotním hříchu na tomto úseku vzdálil od Božího plánu a nahradil jej svým vlastním plánem, který je poznamenán lidskou křehkostí. Tak se mohou aktivity vycházející z lidského smýšlení stát zdrojem viny, zneuctění, špatných skutků i zločinů. Taková degradace je důsledkem nedostatku výchovy k pravé lásce. Skutečná výchova k lásce je správná jedině tehdy, když celé lidské chování je podřízeno úsilí o svatost. V souladu s božským plánem lásky je celý pohlavní život pro člověka zdrojem štěstí a svatosti. Studium sexuality z hlediska plození musí probouzet obdiv pro Boží dílo. Ukazuje nám zvláštním způsobem pozornost, jakou Bůh věnuje člověku a jeho lásce.

Úkon lásky manželského páru se může a má stát hymnou chvály o Bohu Stvořiteli. Pak je tato láska úplná, je zcela zvláštní formou osobního přátelství, ve které se muž a žena navzájem sdílejí bez jakýchkoliv egoistických omezení nebo vypočítavosti. Na úseku sexuálního konání, jehož objektem i subjektem je lidská osoba, neexistují žádné morálně neutrální činy. **Buďto člověk naplňuje svými úkony Boží plán tím, že se plně řídí božskou skutečností, která je svatá a dává**

vznik štěstí, nebo se zachází s člověkem jako s pouhým předmětem, a to jej posvrtnuje a úkon je v tomto případě mravně špatný. Skutečnou informaci musí mít lidská osoba zcela na zřeteli, neboť je bytostí, která má tělo informované duší a tímto tělem i duší je Božím obrazem.

Náměty pro správnou výchovu

Poučování se musí uskutečňovat tak, aby nebránilo člověku v pokroku k pravé svatosti. Musí odpovídat skutečnosti a pravdě, ale současně musí být pochopitelně přizpůsobeno věku a zralosti. Základní informace ve vztahu k pohlavnímu životu a k příslušným otázkám po počátku lidského života mohou být sděleny i docela malému dítěti nejpřirozenějším způsobem, to znamená prostřednictvím rodinného života. Když celá rodina plná radosti očekává příchod dítěte, když otec pozorně sleduje těhotenství své ženy, obklopuje matku zvláštní péčí, protože nyní nosí v sobě děťátko, a sám je při tom příkladem, pak děti přijímají s radostí tento příchod i zvláštní situaci matky. Kdyby se všechny děti rodily jen manželským párům, bylo pro všechny děti zcela přirozeně zřejmé, že je třeba nejdříve vstoupit do manželství a pak teprve obdržet dítě. Dítě tak zcela spontánně bez informace zvenčí přichází k tomuto závěru, když se celá rodina modlí, zatímco čeká na příchod dítěte. Když děkuje Bohu za jeho narození, když oslavuje jeho křestní den, lze snadno předat dítěti hlubokou pravdu o božském původu člověka. Když jsou v rodině děti rozličného pohlaví, pozorují pohlavní rozdíly a přijímají je zcela přirozeným způsobem.

Odhalují samy svou podobnost s maminkou nebo s tatínkem a přijímají tak své vlastní pohlaví.

V rodinném dialogu musí rodiče předávat mravní zásady. Je to jejich privilegium, jejich právo i povinnost. Vychovávají dítě svým příkladem a musí být těmi prvními, kdo informují děti o sexualitě. Je správné poukázat zde i na těžkosti. V lidském životě, a především pokud jde o intimní sexuální zážitky, existují tak hluboké a tak niterné zkušenosti, že jsou naprosto nevyslovitelné. Každý pokus popsat milostný akt je nepřiměřený k tomu, aby ukázal jeho skutečný a rozhodující obsah. Všechny kresby a fotografie se stávají pornografií, protože nemohou zprostředkovat vnitřní dimenzi této skutečnosti a znehodnocují tento akt. Rodiče, kteří se snaží dát dětem dobrou výchovu, často nevědí, jak překonat tuto obtíž. Je to tajemství obou partnerů, kteří prožívají své spojení před Bohem. Je to tajemství a musíme to dětem také

takto říct: »Tato skutečnost je tak veliká, že je nepopsatelná.« **Mlčení v této souvislosti nemusí být tak velkým omylem, protože může vést blíže k pravdě než neuvážená slova.** Když dítě vyrůstá v atmosféře lásky, prožívá a vidí výrazy lásky v rozličných gestech. Mladí chápou velice dobře, že každý lidský vztah má své výrazové prostředky a že i manželství musí nalézat svůj výraz ve zvláštním tělesném znamení. Písmo nám jednoduše praví: *Jsou jedním tělem* a to stačí. Je mylné domnívat se, že určitá technika může prožitek páru prohloubit. I když si lidská láska posluhuje tělem, vychází nicméně z duše. Tělo je neschopné milovat. Běžně používané výrazy »tělesná a pohlavní láska« neodpovídají vlastně žádné skutečnosti. Tělo samo není schopno milovat. Pravá zkušenost lásky není jen věcí smyslů. O skutečné lásce se neujišťujeme slovy nebo mimikou, ale vzájemnou důvěrou.

Sexuální výchova a plodnost

Problém lidské plodnosti vyžaduje informace a výchovu.

Instrukce se zde netýkají aktivity osoby nýbrž úkonů jejího těla. Plodnost závisí od rozmnožovacích orgánů a ty fungují podobně jako všechny ostatní orgány v harmonii s celým organismem. Plodnost je důkazem biologické zralosti a zdraví. Fungování rozmnožovacích orgánů kontroluje mozek, především hypofýza. Informace o plodnosti by měli mladí lidé získat v hodinách biologie a fyziologie, a to se vši úctou, která přísluší lidskému tělu. Zvláště pokud jde o tyto údy těla, platí slova sv. Pavla: *A zrovna těm údům, které na těle pokládáme za méně ušlechtilé, právě těm v oblékání projevujeme větší pečlivost, a údy, za které se stydíme, tím slušněji se zakrývají. Bůh sestavil tělo tak, že se podradnějším údům věnuje větší pečlivost, aby nenastal v těle nepořádek, ale aby se údy vzájemně staraly jeden o druhý.* (1 Kor 12,23-25). Manželé musí církevní nauku na tomto úseku dobře znát.

Závěr

Správně pochopená sexuální výchova je vzdělávací proces, a jako taková je výsledkem rozličných faktorů: **Nejdůležitější je zachovat správnou uváženost mezi informacemi a výchovou.** Informaci není možno předávat bez správné mravní výchovy. Velká část těchto informací vůbec nemůže být předávána. **Úloha výchovy k lásce náleží především rodičům. Je jejich nezadatelným právem a povinností.** Církev má rodičům pomáhat svou pastorační prací a přípravou potřebných programů, pokud je rodiče požadují, především však službou svátostí, které jsou nezastupitelným kanálem milosti ke spáse. **Rodiče musí být obzvláště obezřetní a bdělí, pokud jde o sdělovací prostřed-**

Z revolucionářky katoličkou

Gabriela Kubyová pochází ze známé levicově liberální rodiny. Pracovala jako překladatelka a tlumočnice v oboru psychologie a ezoteriky a při tom 20 let hledala pravdu. Přes všechno úsilí o seberealizaci upadla do hluboké životní krize. Po 18 letech ztroskotalo i její manželství. V té době dostala od jedné mladé sousedky *Novenu k Božskému Srdci*. Když se modlila tuto novenu, rostla v ní touha stát se katoličkou. Než však k tomu došlo, musela proplout proudem ducha času a vystřízlivět z okouzlení New Age. Chtěla však být Ježíši nablízku a poznala, že se tak děje v Eucharistii. Ačkoliv mezitím opustila dosavadní prostředí a starý okruh přátel, výzva k víře byla pro ni něco jako »skok z desetimetrového prkna, při němž neměla jistotu, zda je pod ní nějaká voda«. Ve své knize popisuje tento skok, který trval dva roky a který jí nakonec zprostředkoval zkušenost, že skočila do řeky, která ji nese.

Cestu ke katolické církvi našla nakonec v Mariiných rukou.

o
ky, a protestovat, jakmile některé jejich programy urážejí náboženské přesvědčení diváků nebo ponižují lidskou důstojnost. **Každá výchova vyžaduje spolupráci sebevýchovy.** Ve spolupráci s vlastní výchovou a za pomoci milosti může mladý člověk dospět k plnému pochopení sexuality. Může stále vidět své vzory v Kristu a jeho Matce. Může se opírat i o pomoc světců. Na závěr synodu o rodině odpověděla matka Tereza na otázku, kde vidí nejdůležitější problém lidské rodiny:

»Dejte nám svaté kněze a všechny problémy budou vyřešeny. Abychom měli svaté kněze, potřebujeme svaté rodiče a svaté rodiny.«

»Lebe« 39/99
Překlad -lš-

Napsala o tom přesvědčující knihu *Moje cesta k Marii – O síle živoucí víry*. Maria je tou, která nás vede k Ježíši. »Maria řekla dvě věty, ve kterých je obsažena celá duchovní cesta k Bohu: *Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova*. A druhá: *Udělejte všechno, co vám řekne*. »To je každodenní výzva, kterou nikdy dostatečně neposloucháme, ale která přesto může uspořádat náš život«, říká Gabriela Kubyová. Pro *Feu et lumière* poskytla Gabriela tento rozhovor:

FL: V roce 1968 jste vystupovala jako revolucionářka. Nyní říkáte, že revolučním činem je věřit. V čem spočívá tato revoluce?

GK: Od r. 1964 do r. 1967 jsem v Berlíně studovala sociologii. Účastnila jsem se nějakou dobu demonstrací studentského hnutí. Plula jsem s duchem doby a dnes žasnou nad mírou zapření sebe a zapření vlastního svědomí v celém tomto hnutí. Ideál spravedlnosti a bratrství na světě. Byli jsme ale jednoocí a zavírali jsme oči před strašlivými zločiny, které se děly ve jménu socialismu. Horovali jsme pro Maa a nechtěli jsme vidět, že dobyl Tibet a zbouřal kláštery.

O třicet let poději po desetiletích hledání jsem s Boží pomocí našla katolickou víru. Žít z víry to je největší revoluce, kterou člověk může udělat. Úhelným bodem existence je neznámá, protože nic není nepoznanějšího než Bůh. Já si nemohu nebe ověřit svými smysly, nemohu je změřit, zmanipulovat, ovládnout. Mohu se mu jen odevzdat. To vyžaduje velkou odvahu. Ale pak uděláme zkušenost: každé riziko víry, které sami podnikneme, se bohatě vyplatí.

FL: Říkáte, že Maria je velkou výzvou pro naši dobu. Co tím míníte?

GK: Maria, která nám darovala Ježíše, je protikladem všeho, o co jde dnešnímu světu. Svět není schopen věřit. Maria je dokonalost víry. Svět je obtížen hříchy a vinami. Maria je neposkvrněná, bez hříchu, je útočištěm hříšníků.

Svět zbožňuje a převrací sexualitu do perverzity. Maria je čistá láska. Svět hledá svou ochranu v moci. Maria je pokorná služebnice a to ji pozdvihuje na Královnu nebe. Když se tedy hlásíme k Marii, necháme se od ní vést a vychovávat, dostaneme se nevyhnutelně do rozporu s celým našim osobním okolím, dokonce i uvnitř Církve.

FL: Dnes se mnoho mluví o sebeuskutečnění. Jak pro Vás vypadá toto sebeuskutečnění?

GK: Sebeuskutečnění stojí na praporech psychologie a ezoteriky. Tím se miní dvojí věc: uskutečnění mé jedinečné individuality a přijetí, že to mohu udělat svou vlastní silou. Zkoušela jsem to 25 let a ocitla jsem emocionálně v bludném kruhu nadějí a rozčarování. Stále znovu bolestný zážitek, že moje naděje vsadila na zklamání. To všechno se změnilo rozhodným obratem k Ježíši a vstupem do katolické církve. Duch času nám přehradil přístup k zdrojům milosti ve svátostech. Nyní nepotřebuji nic více, než že poslechnu hlas zvonů a jdu do chrámu, kde se mohu dotýkat Božích tajemství, kde se jimi mohu nasytit. Aby se mohlo rozvinout tajemství eucharistie, je nezbytná zpověď. Je to obdivuhodný nástroj sebepoznání, který nás navíc obdarovává zkušeností Kristova milosrdenství.

FL: Uvědomujete si, že jako laik máte své poslání?

GK: Toto poslání odhalujeme teprve, když modlitbu *Bud' vůle tvá* vztahujeme na sebe. Potřebovala jsem na to padesát let a zůstala jsem tomu pocitu věrná: To není ono, to není ono, a to také není ono. Že kni-

ha, kterou jsem mohla napsat, nyní pomáhá lidem, je dar nebes. Všechno, čemu jsem se naučila, i všechna bloudění, se dnes ukazuje jako užitečné.

FL: Jak vypadá Vaše poslání jako laika konkrétně?

GK: Píšu a mluvím o tom, co píšu. Budu psát další knihu o významu ženy dnes. Naší úlohou je život rodit, chránit a podporovat. Dělán to jako matka tří dětí. My ženy to musíme dělat všechno bez rozdílu, ať jsme kdekoliv. K tomu bych chtěla přispět.

FL: Jak vypadá Váš vztah ke kněžím?

GK: Mám radost, když mohu s kněžími spolupracovat. Kněží mají plnou moc proměňovat chléb v Ježíšovo tělo, odpouštět hříchy, vyhánět demony a uzdravovat. Dnes se tyto plné moci nijak nepožadují. Místo aby si je osvojila, velká část Církve se přizpůsobuje duchu času a zatemňuje poselství a požadavky až k nerozpoznání.

Jako laik tyto plné moci nemám. Ale jsem pokřtěna a biřmována a jsem proto povolána, abych tam, kde stojím, byla propustná pro Boží vůli a dala mu své dary k dispozici.

FL: Ve své knize Moje cesta k Marii jste popsala své životní osudy. Co byste chtěla čtenářům touto knihou předat?

GK: V mé knize je pospán pouze rok a půl mé krtčí práce směrem k víře. Z dopisů čtenářů jsem poznala, že skrze tuto knihu našli novou a hlubší praxi katolické víry, modlitby, postu a zpovědi. Píší mi, že opustili sekty a bludné cesty a svěřili se Marii. Mohu nad tím jenom žasnout a být vděčná.

FL: Děkuji Vám za rozhovor Feu et Lumière 57/99
Překlad -lš-

Co Duch mluví k Církvi

Současná Církev více než kdykoliv před tím trpí otevřenými i skrytými konfrontacemi, při kterých jsou často v sázce její nejcennější a nepodstatnější hodnoty, ano sama její podstata. Kde kdo kdo se dovolává koncilu, kde kdo Ducha svatého. Do těchto polemik zasáhl mimořádným způsobem sám Bůh, když 2. května pozvedl ke cti oltáře jako jedinečný vzor prostičkého a chudého kapucína otce Pia z Pietrelciny. Není palčivé otázky, která zmítá současnou Církví, na kterou by tento světec ze svého zcela skrytého a tichého života nedal tu nejpádnější odpověď. Tak mluví Bůh k Církvi. I ti, kteří se rádi dovolávají veřejného mínění a názorů většiny, dostali svou odpověď. Ještě nikdy se nesjelo z celého světa tolik věřících, aby se účastnili blahořečení, aby tak nejen vzdali chválu Bohu za jeho dary, ale aby přímo manifestačně projevili svůj souhlas s poselstvím, které pro Církev představuje kapucín ze San Giovanni Rotondo. Mělo by se nadále stát úplným pravidlem ptát se při každém rozporu, co na to říká život otce Pia. Pater Pio je nesporně jedním z oněch světců, o kterých mluvil před dvěma sty roky sv. Ludvík Maria Grignon z Monfortu jako o svatých posledních časů, kteří budou dřívější světce převyšovat jako libanonské cedry.

Kněz podle Božího Srdce

Peter Egger

Muž Boží

Celosvětový zájem o otce Pia nás vede k otázce, co tak fascinuje moderního člověka na tomto kapucínském knězi. Jak si vysvětlit, že otec Pio je uctíván jak prostými lidmi, tak akademiky, umělci a politiky? Když listujeme životopisy a komentáři o otci Piovi, nacházíme zde stále stejné vysvětlení pro »fenomén« otce Pia: **Tento kapucínský kněz ze San Giovanni Rotondo byl skrz naskrz mužem Božím a dával lidem zakusit bezprostřední Boží blízkost a působení.** U otce Pia prožívali lidé nadpřirozeno přímo v hmatatelné podobě: prožívali to při jeho extázích během mše svaté a v jeho viděních do lidské duše při zpovědi, chápali to při pohledu na jeho stigmata, zakoušeli při jeho nesčetných zázracích a četných bilokacích; byli svědky jeho styků s anděly a jeho bojů s démony. Mnozí však cítili rozličné vůně, které poznamenávaly jeho přítomnost a jeho působení. Setkání s otcem Pio zprostředkovalo velkému počtu lidí vědomí, že Bůh a nadpřirozeno skutečně existují. Pater Pio tak vyšel vstříc tajné tužbě zesvětštělého moderního člověka po setkání s Bohem a nadpřirozenem.

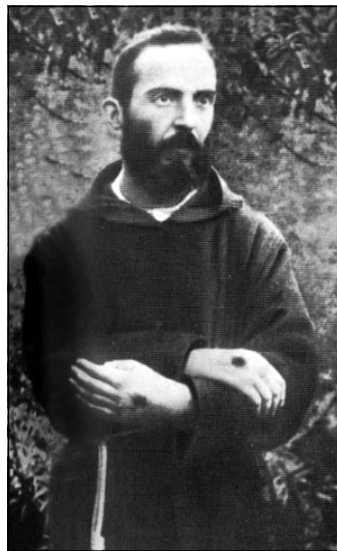
Duchovní vůdce

Pater Pio byl omilostněný duchovní vůdce, který naplňoval své kněžské povolání s největší možnou věrohodností. Lidí cítili zcela zřetelně, že tento mnich **neudělal se světem ani ten nejmenší kompromis,** nýbrž neomylně trval na učení evangelia. V době narůstajícího zesvětštění a odklonu od Boha hlásal Pater Pio víru bez nejmenšího škrtu. Pater Pio se při své péči o duše vyznačoval také neúnavnou horlivostí. Byl mužem ustavičného nasazení pro spásu duší. Mimo klášterní rekreaci **neexistovala pro něho žádná doba, kdy by nebyl pastoračně činný.** P. Pio neztrácel čas ani kartami ani televizí, neměl žádný volný čas pro koníčky, věnoval naprosto všechny své síly a všechn svůj čas péči o duše.

Eucharistická liturgie

Obzvláště přitažlivým bodem osobnosti P. Pia bylo jeho slavení Eucharistie. Mnoho návštěvníků San Giovanni Rotondo čekalo od půlnoci u klášterní brány, aby se na ně dostalo místo při jeho mši. Lidé prožívali u P. Pia, že mše svatá je **tajemství víry,** cítili se, jak jsou **vtaženi do mystéria přítom-**

nění oběti na kříži, tak jak se zrcadlilo v postavě a postoji otce Pia. Při mši otce Pia byla ústředním bodem Boží přítomnost. **Nebyl to žádný »liturgický »happening« a žádný eucharistický »muzikál«,** zato bylo dokonale a zřetelně cítit sakrální konání. Celé mešní dění bylo poznamenáno obrovskou úctou, kralovalo zde úžasné klanění

a lidé v pokoře padali na kolena. Mše otce Pia trvaly často velmi dlouho. Přesto lidé nepociťovali ani únavu ani dlouhou chvíli.

Modlitba

Pater Pio se setkával s lidmi také jako muž modlitby. Setrval často **celé hodiny v adoraci** a cítil v sobě oheň Boží lás-

ky, který ho podněcoval. Byl však také učitelem modlitby a **přesvědčoval lidi o nezbytosti pravidelné a trvalé modlitby.** Tímto způsobem otevřel Pater Pio mnoha lidem přístup k božským pramenům spirituality. Modlil se také za nesčetné lidi, kteří se na něho odevšad obraceli. Stovky a tisíce lidí potvrdilo, že modlitba kapucínského kněze na Monte Gargano v jejich záležitosti byla vyslyšena. Pater Pio byl také neúnavný prosebník za mír ve světě. **Mnohokrát varoval před válkou a vyzýval lidi, aby se modlili za mír.** Modlitba byla po Eucharistii jeho nejdůležitější úloha. Modlitba byla také pramenem jeho spirituality. Otec Pio věděl, že **kněz má tolik spirituality a tolik síly, kolik se modlí.**

Zpověď

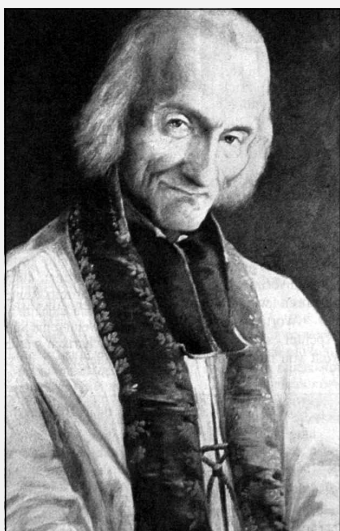
Pater Pio byl neúnavný zpovědník. Každý den proseděl mnoho hodin ve zpovědnici. Schopnost vidět do duše mu umožňovala odkrývat i nejtajnější lidské viny. Otec Pio nebyl vždy vlídným zpovědníkem. Když zpozoroval, že se někdo řádně nepřipravil, vyzval jej, aby se připravil svědomitěji. Ale když se hříšník obrátil, projevilo mu nenapodobitelnou otcovskou dobrotu. K otci Piovi přicházelo také mnoho »těžkých případů«, kteří se nezpovídali celá desetiletí. Mnoho lidí přicházelo z ciziny, aby se u něho vyzpovídali. P. Pio promlouval hříšníkům vážně do svědomí a vyzýval je k radikálnímu obratu. Tak se stala jeho zpovědnice pro mnoho lidí místem obrácení a vnitřního osvobození. Lidé zanechávali svých hříchů a začínali zcela nový život. U otce Pia je naprosto jasné, že **moderní člověk je docela ochotný přistupovat k svátosti smíření.** I moderní člověk cítí vnitřní potřebu promluvit s knězem o svém vnitřním stavu a obdržet od něho rozhřešení od svých vin. ☩

Modlitební tažení

Novena k sv. faráři Arskému za svatost všech biskupů, kněží, řeholníků i laiků

Sv. Jan Maria Vianney, svatý kněz z Arsu, řekl biskupu Mons. Devie: »Chcete-li obrátit svou diecézi, musíte nejdříve ze svých kněží udělat světce...«

Výzva tohoto velkého světce platí určitě všem biskupům a církevním představeným, platí ale také pro nás, kteří milujeme Ježíše a jeho Církev a tak jsme zvláštní způsobem spoluodpovědní za její prospěch. Podpořme v tom naše biskupy, a naše kněze, řeholníky a řeholnice svou modlitbou, obětováním každodenní práce a těžkostí, vnitřně pak obětováním mše svaté a svatého přijímání.

Svatý farář Arský, ty jsi miloval Ježíše vedle jeho Matky a jeho Církev více než svůj vlastní život a nešetřil jsi žádné oběti, abys získal duše pro nebe. Svým svěděctvím a zářivým příkladem lásky k Bohu jsi přivedl nesčetné lidi k obrácení. Buď naším přimlůvcem u Božího trůnu a vypros nám milost svatých biskupů, kněží a řeholníků. Svatý farář Arský, shlédni s nebe na náš ubohý svět, který místo aby sloužil Bohu, přisluhuje člověku, místo aby se bál Boha, prodává Boha pro strach z lidí.

Mocný přimlůvce, který jsi na zemi s rozhodností odporoval všem tělesným žádostem, vypros nám milost čistých biskupů, kněží a řeholníků, kteří odporují všem žádostem, odvracejí se ode všeho nezřízeného jsou tak naplněni Duchem svatým, stanou se pro tebe důstojnou obětí a horlivými zastánci našeho nejvyššího dobra Ježíše Krista a jeho svaté Církev, zanícenými ctiteli nejsvětější Bohorodičky Panny Marie, poslušnými syny Svatého otce a statečnými spolubojovníky sv. Michaela archanděla a všech nebeských zástupů proti mocnostem zla ke cti a slávě Boží a k spáse světa. Amen.

Sláva Otci i Synu i Duchu svatému...

Velebeno budiž neposkvřené Početí nejsvětější a nejčistší Matky Boží Panny Marie nyní i navěky. Amen

(Tuto modlitbu se modlil sv. farář Arský šestkrát denně jako prosbu o milost čistoty.)

Morálka

Pater Pio byl knězem, který si ve věci morálky nedává před ústa servítek. **Trval na Desateru Božích přikázání a hlásal nekompromisně učení Církev. Neznal žádné kompromisy a nepřizpůsoboval morálku potřebám moderní společnosti.** Měřítkem pro jeho morálky byl vždy Bůh a nikoliv společnost. Snažil se orientovat

morálku světa k Bohu a nikoli Boží morálku přetvářet dle chuti světa. Pater Pio hřimal proti manželské nevěře a rozvodům a odmítal energicky sňatky rozvedených. Mluvil o obrácení hříšníků a nestrpěl žádné přizpůsobování duchu doby, šlo mu o **obrácení člověka k Bohu, nikoliv o obrácení Církev ke světu**

Dokončení příště

Křížové výpravy – mýtus a skutečnost II.

Pavel K. Mráček OP¹

V minulém čísle jsem u příležitosti devítistého výročí dobytí Jeruzaléma křížáky připomenul některé méně známé a někdy zamlčované skutečnosti ohledně prvé křížové výpravy. Dnes bych se chtěl v návaznosti zmínit ještě o výpravě čtvrté, neboť v souvislosti s ní se často objevuje obviňování západní církve ohledně dobytí Cařihradu.

Případ Cařihradu

Obviňování ohledně dobytí a poničení Cařihradu křížáky v roce 1204 jsou vznášena zejména z pravoslavné strany a to zpravidla zvláště tehdy, když se jedná o vztah mezi Římem a Konstantinopolí. Ani v tomto případě ovšem není historická pravda zdaleka tak jednoduchá, jak se může na první pohled zdát.

Čtvrtá křížová výprava se konala na výzvu papeže Inocence III. Měla jí být zasažena říše Eljubovců v Egyptě.¹ Na přepravu mohutného vojska, které se shromáždilo v Benátkách, ovšem nikdo neposkytl přiměřené finanční prostředky a námořní velmoc Benátky, ač se sama výpravy účastnila, nebyla ochotna zajistit přepravu zdarma. Vojsko křížáků se proto u benátské Signorie velice zadlužilo. Signorie, konkrétně její představitel, triadevadesátiletý dóže Enrico Dandolo, požadoval místo zaplacení přepravy 80 000 hřiven stříbra, na které nebyly prostředky, vojenskou pomoc při dobývá-

ní jadranského přístavu Zadar, který od Benátek v roce 1186 odpadl k Uherskému králi Emerichovi.

Celá akce se uskutečnila proti vůli části křížáků a bez ohledu na protesty Inocence III. Zadar byl roku 1202 nakonec skutečně dobyt. Papež reagoval těžkými výtkami a církevními tresty, které ovšem ponechaly Benátčany lhostejnými. Výprava tak měla již svůj neblahý začátek. Nešťastné obrácení křížové výpravy proti Cařihradu bylo ovšem v první řadě přímým následkem dynastických konfliktů uvnitř byzantské říše, které vydatně nahrávaly mocenským ambicím Benátek.

Sled událostí

V roce 1195 byl oprávněný císař Isák II. Angelos spolu se svým synem Alexiem sesazen svým mladším bratrem Alexiem III. a uvržen do žaláře. Alexios v roce 1202 ze žaláře uprchl ke křížákům do Zadaru a obrátil se tam o pomoc na svého švagra Filipa Švábského s návrhem, že křížákům za zpětné

Pokračování na str. 10

∞ dobytí trůnu vyplatí 200 000 hřiven stříbra, zúčastní se křížové výpravy a bude ji financovat. Zároveň přislíbil unii byzantské církve s latinskou.

Papež okamžitě co nejpřísněji jakýkoli útok na byzantskou říši zakázal a vyzdvihl jako výlučný

Papež Innocenc III.

cíl výpravy osvobození Svaté země, ovšem jeho zákazu nebylo dbáno. Křížákům byla tajně dohodnutá nová úmluva všeobecně oznámena až po velikonicích v roce 1203 při mezipřistání na ostrově Korfu. Do té doby se většina z nich domnívala, že se plaví ze Zadaru do Egypta. Zpráva o výpravě proti Cařihradu způsobila značnou nevoli. Křížáci se podvolili dílem obratným zprostředkováním knížat, která dokazovala výhodnost sjednané úmluvy a snadnost celé akce, a dílem proto, že nikdo ani přesně nevěděl, jak by se jinak dostal pryč.

Dobytí Cařihradu křížáckými vojsky

Za těchto okolností se vojsko objevilo 23. června před Cařihradem. Po úspěšném útoku uchvatitel trůnu se státním pokladem 10q zlata uprchnul do Bulharska a znovunastolený císař Isák potvrdil dřívější smlouvu svého syna s křížáky.

Nesplněné naděje

Při své nejlepší vůli císař ovšem nemohl smlouvu s křížáky naplnit, protože státní poklad byl vyloupen. Křížáci, kteří již chtěli do Sýrie, by se byli nakonec spokojili i s nějakým kompromisem, ale tu vypukla v Cařihradě nová vzpoura, císař i jeho syn byli zavražděni a novým vládcem se stal jejich příbuzný Alexios V., který smlouvu s křížáky neuznal. Do toho se svými intrikami neustále mísil i starý nepřítel Konstantinopole dóže Dandolo². Křížáci nakonec podnikli na Cařihrad 12. dubna 1204 nový útok, Alexios uprchnul a nově provolaný císař Theodor Laskaris v zápětí se zbytkem pokladu rovněž. Křížáci vnikli již bez odporu hlouběji do města, zpusťovali je, pobili na 2000 lidí a město hanebně vyloupili.³

Dne 9. května téhož roku byl flanderský hrabě Balduin zvolen císařem latinského císařství Romania a byl zde zřízen i latinský patriarchát s Benátkanem Morosinim v čele. Papež Innocenc se ocitl v obtížné situaci. V prvotním hněvu chtěl nejpr-

ve dáti křížáky za tento čin do klatby, neboť viděl, jak celá výprava shromážděná k boji za osvobození Svaté země byla hrubě zneužita k pádu křesťanské říše. Ovšem učiněné se již nedalo odčinit a po Balduinově zprávě počal papež alespoň doufat v dosažení církevní jednoty s Řeky a tak i snad v lepší podporu pro vojenské akce ve Svaté zemi.

Proto nakonec po váhání Balduina za císaře uznal. Císařství Romania bylo ovšem k užítku výhradně Benátkanům, kteří si vzali v léno celou čtvrtinu dobytého území a vyměnili si velkou řadu výhod. V důsledku zavedení latinského ritu do všech hlavních kostelů si nepřátelilo veškeré řecké obyvatelstvo a po necelých šedesáti letech trvání (1261) nakonec definitivně zaniklo. Papežovy naděje na osvobození Svaté země ani na sjednocení obou církví se tak nikdy nenaplnily.

Pokus o posudek

Tato čtvrtá křížová výprava je badateli posuzována různě. Je nepochybné, že její velký cíl, totiž vyrvat Svatou zemi nevěřícím, nebyl naprosto uskutečněn, a to i vinou ctižádostivé politiky západních rytířů. Tak Norden v díle „Der vierte Kreuzzug“ (Čtvrtá křížová výprava) svaluje vinu této byzantské katastrofy z jednotlivých činitelů. Neumann v recenzi jeho díla podotýká, že věrolomnosti a zradou Řeků nelze vysvětlovat jednání křížáků a Benátkanů pak že nelze omluvit po dobytí Cařihradu. Gruhn proti mínění většiny badatelů dokonce soudí, že podrobení Byzance bylo odedávna cílem papežské politiky, proti čemuž se oprávněně namítá, že na tak jednoduchý historický zákon nelze převést události půl druhého století. V každém případě je celý souhrn událostí velice nesnadné jednoznačně posoudit (či odsoudit), protože okolností a vlivů je zde až příliš mnoho.

Rytíř z doby křížáckých válek

Prameny:

Pavel K. Mráček OP: Stručná příručka církevních dějin
Dr. Karel Müller: Soumrak byzantské říše
W. Norden: Der vierte Kreuzzug...
C. Neumann: Recenze Nordena v Byzantinische Zeitschrift
A. Gruhn: Die byzantinische Politik...
Timor Domini 2/99

Poznámky:

¹ Egypt byl s Benátskou republikou ovšem spřátelen a byla to země důležitá pro zprostředkování východoasijského obchodu. Benátkám se proto pravděpodobně přičilo ji napadnout. Z toho by bylo možné usuzovat, že to byly právě proto Benátky, které odsun výpravy do Egypta všemožně sabotovaly a zdržovaly. Někteří historikové proto usuzují, že plán na zničení byzantské říše se zrodil v dóžeti Dandolo již před započatím výpravy.

² Dóže byl takřka slepý. O zrak jej připravili kdysi v Cařihradě, kde tak rozzlobil císaře, že mu dal držet před očima žhavý plát tak dlouho, až oslepl.

³ Při této akci zmizela z Cařihradu mimo jiné i Santa syndone (pozdější Turinské plátno), aby se o mnoho let později objevilo jako templářský majetek ve Francii (Toto vysvětlení jeho původu je rozhodně pravděpodobnější než údajná malba středověkého anonyma). Také koně Lysippovi na chrámu sv. Marka v Benátkách pocházejí z cařihradského hippodromu.

Heřman Josef

Vilém Hünermann

LII.

Ve steinfeldském klášteře klečel jednadevadesátiletý Heřman Josef před svatostánkem a obětoval Bohu svůj život za cestu spolubratrů na východ – na smrt. Všechny smysly byly trápeny bolestí. Oheň zachvátil celé tělo. Jeho srdce bylo trápeno nesnesitelným žalem. Ale Heřman Josef se nedal tím vším srazit tak jako kdysi. Stále před sebou viděl tvář chudého mnicha z Assisi, který se na něj pokojně díval a říkal:

„Měj odvahu! Dokonalá radost je skryta v utrpení.“

Přes všechno utrpení, možná právě kvůli němu, psal Heřman Josef dál svůj komentář k Velepísni, k chvalozpěvu lásky. Přišla doba postní. Zvony zvaly k obrácení a pokání. Zněly vážněji než jindy, protože z východu přicházely zprávy o mongolské hrozbě. „Pane, zachraň říši! Říši a křesťanstvo!“ křičela všechna srdce. Ve steinfeldském klášteře ale psal mnich dále svou Velepíseň. O třetí neděli postní přijel posel z kláštera v Hovenu a přivezl opatovi prosbu, aby jim na Svatý týden poslal kněze; a kdyby to mohlo být, aby to byl Heřman Josef.

„Nemůžu přece dovolit, aby se starý kněz vydal na tak namáhavou cestu,“ bránil se opat Macarius. Ale když o tom uslyšel Heřman Josef, uprosil opata, aby jej pustil.

Na Květnou neděli konečně dokončil Heřman Josef svůj komentář k Velepísni. K smrti unavený odložil pero.

„To není nic,“ řekl spolubratřím, kteří mu blahopřáli k dokončení, „není to nic jiného než tichá ozvěna vši té krásné Boží hudby, která během posledních devíti let naplňovala mou duši.“ Pak se s mladistvým spěchem nachystal na cestu do Hovenu. Ve středu Svatého týdne se roz-

loučil se Steinfeldem. Ještě dlouho klečel před svatostánkem v klášterním kostele, kde během uplynulých osmdesáti let načerpal tolik síly a útěchy. Tiše se rozloučil se svou celou, která mu přirostla k srdci, tiše se rozloučil i se spolubratry, žáky a konečně i s hroby svých zemřelých spolubratrů.

Když šel dolů z klášterního kopce, stále se ohlížel na klášter, na dvě mohutné věže. Ke svému mladému průvodci se obrátil a začal vzpomínat: „Z této věže jsem před osmdesáti lety vyháněl netopyry se svatým Augustinem v rukou. Ano, tento klášter byl mým domovem, mou Betánií. Ale podívej, jdeme do Jeruzaléma.“ Pak se kněz odmlčel a přemýšlel. Jeho průvodce jej takového změněného ještě nezažil.

* * *

V téže chvíli vjížděli steinfeldští mniši a sedláci do Vroclavi. Město se podobalo vojenskému táboru. Rytíři v krásném brnění procházeli ulicemi. Všude bylo plno sedláků, kteří zanechali pluh a chopili se meče. Současně s našimi mnichy a sedláky vjeli do hlavního slezského města němečtí rytíři, celé vojsko v dlouhých vlajících pláštích s křížem.

Vilfríd, který měl od opata list vévodovi Heinrichovi, se vydal na hrad. Vévoda, syn zbožné vévodkyně Hedviky, četl list se zalíbením. „Takže vy chcete do Čech!“ a pevně se zadíval na mnicha plamennýma očima. „Je to velmi smělé, jet v těchto dnech dál na východ. Žlutá bouře se stále přibližuje. Mongolové dorážejí na Legnici. Dojde k boji na život a na smrt. Doufám, že ještě stihnete do Čech dojet. Dám vám dobrý doprovod. Ale nesmíte dlouho

váhat, jinak budou všechny cesty uzavřeny.“

„Pojedeme do Čech, až když bude mongolská hrozba poražena,“ řekl pevně Vilfríd, „nebo nikdy.“

„Chcete ...?“ ptal se opatrně vévoda.

„Po vašem boku bojovat!“

„Žlutých rytířů je ale mnohem víc, bratře!“ odpověděl vévoda. „Našich je málo. Bitva bude velkou obětí. Všichni zemřeme.“

„Pak zemřeme s vámi, vévodo!“ řekl Vilfríd a jeho oči se zableskly.

„A není to jen vaše osobní rozhodnutí? Co ostatní?“ zjišťoval vévoda.

„Ostatní myslí jako já, mniši i sedláci!“ odpověděl premonstrát bez váhání.

Tu vévoda pevně a radostně stiskl jeho ruce a řekl: „Děkuji vám. Jste u nás vítáni!“ Po chvíli připojil: „A když naše zbraně nepřemohou nepřítel, tak Bůh jistě uvidí vaši obětavost a pevnou víru.“

BRÁNA SE OTVÍRÁ

Heřman Josef se svým průvodcem se po cestě opět zastavil u otce Josefa v Löwenichu. Tiše seděli všichni tři a hleděli do plamenů v kamnech.

„Písni bratra slunce nazval František svou píseň?“ zeptal se zamyšleně starý mnich. „To je krásné. V tom zní nebe. Ale zopakuj mi ještě něco, Josefe, to poslední!“

Heřman Josef tiše opakoval krásný chvalozpěv všeho stvoření:

„Pochválen buď, můj Pane,
za naši sestru tělesnou smrt,
které neunikne žádný člověk.
Běda těm, kteří umírají v hříchu.
Blahoslavení ti,
kteří umírají ve tvé svaté vůli,
neboť jim druhá smrt neublíží.
Chvalte a oslavujte mého Pána,
A děkujte mu,
všechno stvoření,
a služte mu ve velké pokoře!“

ŽIVOTNÍ MOUDROSTI

Najdi si čas k přemýšlení

Najdi si čas k modlitbě

Najdi si čas pro smích

To je zdroj síly

To je největší moc na zemi

To je hudba duše

Najdi si čas ke hře

*Najdi si čas, abys miloval
a byl milován*

Najdi si čas k dávání

To je tajemství věčné

mladosti

To je Bohem dané privilegium

*Den je příliš krátký na to
být egoistou*

Najdi si čas ke čtení

Najdi si čas k přátelství

Najdi si čas k práci

To je pramen moudrosti

To je cesta ke štěstí

To je cesta úspěchu

Najdi si čas

pro díla bliženské lásky

To je klíč k nebi

*Text tabule, kterou dala
matka Tereza pověsit
na stěnu ve svém siročinci*

V místnosti bylo ticho, jen oheň praskal v kamnech. Pak Heřman Josef tiše a pomalu opakoval, jako by chtěl přemýšlet nad každým slovem.

„Pochválen buď, můj Pane, za naši sestru tělesnou smrt, které neunikne žádný člověk.“

To je radost, která samu smrt vítá jako sestru. To je dokonalá radost, takto zemřít.“

„Ano, když František umíral, zpíval,“ vyprávěl otec Josef. „Přesto bylo jeho tělo mnohokrát trápeno. Pán ho obdaroval svými ranami na ruku, nohou a v boku.“

Pokračování příště

Našel jsem svůj život v Medjugorje

Svědectví Tobiáše Brantla

Existuje Bůh skutečně? Tuto otázku jsem si položil v životě mnohokrát. Bůh se mi zdál být tak daleko, že je pro mě nedosažitelný.

Jmenuji se Tobiáš Brantl. Je mi 22 let a bydlím v Bavorsku ve vesnici Niederhofen se 156 obyvateli. Vyrůstal jsem v křesťanské rodině spolu s bratrem (27 let) a rodiči. Když jsem byl ještě dítě, moji rodiče jezdili do Marienfried u Ulmu. Již tehdy mě třikrát zázračný obraz Panny Marie Schönstattské fascinoval. Tam jsem byl dokonce schopný pomodlit se celý růženec, což bylo pro mě doma nepředstavitelné. Byl jsem na to velice pyšný. Jako dítě jsem si doma stavěl oltáře a zdobil je květinami. Do kostela jsem musel každou neděli, někdy i ve všední den. Byla to však pro mě velká zkouška trpělivosti.

S příkazáním *Cti otce svého i matku svou* jsem měl velké těž-

kosti. Možná, že u nás doma chyběla ta správná láska. Často jsem se dostával s rodiči do hádky, protože jsem chtěl prosadit svou. Již v dětském věku, ale i později, si ze mě druzí utahovali a zlobili mě. Měl jsem pocit, že nejsem k ničemu. Často jsem se srovnával s druhými, kteří byli stejně staří, jako já. Proč nemohu být jako oni? Byl jsem vždy ustrašenější a zdrženlivější než druzí: všichni kluci hrají kopanou a jsou ministranty v kostele. Proč ne já? Doma jsem se vyhýbal práci, která se mi nelíbila, např. štípat dříví, okopávat, rýt nebo pomáhat při sklizni brambor. Neměl jsem vůbec žádnou trpělivost. Neměl jsem vztah ani k technice a k nářadí, což bylo pro mladého člověka zcela netypické. Mého sebevědomí a sebejistoty stále ubývalo.

Když mi bylo 13, mohl jsem »konečně« jít večer sám ven, pochopitelně po dlouhých bojích s rodiči. V našem obecním domě jsou klubovny pro mladé, kde se můžeme každý den scházet. Chodit ven, setkávat se s druhými a lenořit se stalo mým životním programem. Klub pro mládež byl pro mě důležitější než všechno ostatní. Víra, církev, škola a později i zaměstnání pro mě neměly žádný smysl. Denně jsem chodil do klubu. Pomalu začal určovat můj život alkohol, nikotin a různé oslavy. Jiní mladíci se stali pro mě vzorem a chtěl jsem být bezpodmínečně jako oni. Tak jsem našel společnost a lásku, po které jsem toužil. Často se však dostavovaly deprese, takže jsem dlouho neměl žádnou radost. Všechno mi připadalo tak nesmyslné. Chodil jsem dále do kostela, ale jenom proto, že to chtěla matka. Byl to obyčejný zvyk: nechtěl jsem matku dráždit. Ze

mě jsem vůbec nic neměl, Sedával jsem v předposlední nebo poslední lavici s ostatními mladíky. Tam jsme podřimovali, žvanili, chechtali se a podobně. Sv. přijímání bylo pro mě něco vedlejšího. Chodil jsem k němu jen o největších svátcích.

Vyučil jsem se velkoobchodníkem, ale nebavilo mě to. Nebyl jsem spokojen se svým životem. Vracela se mi myšlenka, že nejsem k ničemu. V letech 1996-1997 jsem byl na vojně jako sanitář. V těch měsících jsem se rozhodl, že se vyučím jinému povolání: budu ošetřovatelem. Věděl jsem, že je to pro mě velké sousto. Učení nebyla nikdy moje silná stránka.

Až do 21 let jsem měl mnoho přítelkyň. Obtížil jsem své svědomí mnoha hříchy, zvláště tělesnými. Zpovídal jsem se dvakrát, třikrát ročně, ale svoje těžké hříchy jsem nebyl schopen knězi vyznat, měl jsem strach.

V Trautsteínu jsem měl tetu, která posílala mojí matce náboženské knížky, časopisy a kazety. Tak se k nám dostal časopis *-medjugorje aktuel-*. Božím řízením se stalo, že jsem vzal do ruky číslo z jara 1997. Byla v něm ohlášena pouť mladých do Medjugorje. Hlavou mi táhly různé myšlenky. Pomyslel jsem si: Měl bych změnit svůj život. Tak už nemůžu dál žít! Jsem tak nezdrženlivý. Potřebuji sílu pro své nové povolání. Chtěl bych si udělat dovolenou (byla to druhá v mém životě). A konečně, chtěl bych se podívat na to údajné místo milosti.

Po mnoha pro a proti a mnoha domluvách mé matky i tety a jiných příbuzných rozhodl jsem při promoci mého bratrance, že pojedou do Medjugorje 4. až 11. listopadu 1997.

Konečně k tomu došlo. Rodiče mě doprovodili do Marienfried, aby se se mnou rozloučili. Přihlásil jsem se od nás na pouť mladých úplně sám. Poznal jsem mnoho nových tváří. Byl jsem zpočátku skeptický a rezervovaný. Líbilo se mi, že všichni byli veselí a milí. Poznal jsem jednoho kamaráda, který byl také sám, a tak jsme se zcela spontánně spřátelili. Během cesty jsem zažil mnoho dojmů, např. modlitbu růžence, zpěvy a vůbec hezkou atmosféru v autobuse. Všechno bylo pro mě nezvyklé a nové. Konečně jsme přijeli do Medjugorje a ubytovali jsme se. Přijali nás velmi přátelsky. Nemohl jsem tomu uvěřit, že jsem na místě, kde se zjevuje Matka Boží. Čím déle jsem zde byl, tím jasněji jsem viděl, co je v mém životě v nepořádku. Dostavily se slzy a lítost. Když jsme šli na Křiževac, cítil jsem stále větší a větší tíž, která mě tlačila k zemi. Pojednou jsem ucítil velkou touhu po Ježíši a Marii. Celý můj dosavadní život mi probíhal před očima jako film. Připadal jsem si jako v jiném světě. Pomyslel jsem si: Chci brát poselství Panny Marie vážně a žít podle nich. Můj život se musí změnit a zcela podřídít Ježíši.

Tak jsem se připravoval na svatou zpověď, která se měla pro mě stát rozhodujícím klíčovým

FATIMSKÉ DĚTI NA OLTÁŘ

Fatimské děti Jacinta a František by mohly být v nejkraší době prohlášeny za blahoslavené. Příslušná kongregace vydala 28. června 1999 dekret, který uznává zázrak uskutečněný na přimluvu fatimských pasáček. Jedná se uzdravení 67leté ženy, která byla 22 let připoutána na lůžko a neměla nejmenší naději na uzdravení. O termínu blahověření rozhodne Jan Pavel II.

životním zážitkem. Volal jsem k Panně Marii a sebral jsem všechnu svou odvalu, abych mohl vyklidit celé své srdce. Vyprávěl jsem knězi o svých ohavných hříších, které jsme dřív ani neuměl pojmenovat. Královna míru mi pomohla. Začal pro mě nový život. Měl jsem pocit, který jsem dosud nikdy nepoznal. Duch svatý se mi dal poznat ve formě radosti, opojení (bez alkoholu), jistoty naděje, lásky k jiným lidem i k sobě samému. Vlastně tu radost nejsem schopn vůbec popsat.

V naší skupině jsme měli výbornou náladu. Každý tu byl pro druhého jako ve velké rodině. Mnoho se smálo, zpívalo, nikdy jsme to dříve nezažili.

Tato pouť změnila můj život. Necítil jsem se nikdy tak jistý a tak silný jako v tomto okamžiku. Když jsem přišel domů, objal jsem maminku v pláči od radosti a řekl jsem: »Dnes se ještě musíme všichni spolu pomodlit růženec!« Zkoušel jsem modlit se růženec každý den a často chodit na mši svatou. Chtěl bych tuto nevýslovnou radost předávat dál. Od několika měsíců vedu modlitební skupinu mladých. Naučil jsem se, co to znamená trpět, postit se a přinášet oběti.

Od této pouti uběhl jeden krásný rok. Mezitím jsem byl v Amsterdamu u *Paní všech národů*. Chtěl bych poděkovat Bohu za všechny lidi, které jsme poznal v uplynulém roce. Kéž jim všem Panna Maria žehná. Chválím Boha a děkuji mu za všechny zkoušky i radosti, které mi dosud poslal. Zasněvil jsem svůj život Neposkvrněnému Srdci Panny Marie v jistotě, že mě nikdy neopustí. Doufám, že můj hlad po nebi nikdy neuhasne. V důvěře svěřuji celý svůj život Ježíši.

Věřím, že Medjugorje je malý kousek nebe!!! Pochopil jsem, co je v mém životě důležité.

*-medjugorje aktuel 37/99-
překlad -lš-*

Mnoho křesťanů »zakazuje« Bohu dělat zázraky

Je to docela prosté a zcela spojené s každodenním životem: tři zjevení během deseti let. X. se nepokoušela je opakovat. Zvnitřnila se v jejím životě a zapustila kořeny. Chápala stále zřetelněji, co přijala. Jako mnoho jiných lidí, kterým se dostalo mimořádných milostí, zkusila také zkoušky, nemoci, odvetu ďábla, ale všechno to statečně překonávala. Kříž ověřil vyrovnaný život, který se odehrával v prostředí dobré a šťastné rodiny.

X. pochopila, že musí snášet utrpení s trpělivostí odevzdaností a pozemské štěstí prožívat s díkyvdáním.

To zjevení ji obdarovala touhou po konečném setkání s Bohem. Smrt je pro ni branou, která vede k Bohu a k Marii. Byla by ráda, kdyby se dokonce urychlila, kdyby tu nebyla odpovědnost a láska k rodině.

Jeden velmi vzdělaný kněz, kterému ukázala své texty, řekl

jí logicky: »To, co říkáte, je dobré. Je to plod vaší vnitřní zkušenosti. Doufám, že nevěříte, že se jedná o skutečné zjevení.«

Jistě, v této oblasti nemohou padnout dogmatická rozhodnutí, ale je to skutečná nemoc naší doby, která se rozmohla i mezi klérem, že se všechno redukuje na subjektivitu, zvláště naše komunikace s Bohem, která patří v našem životě k tomu nejpravdějšímu a nejrozhodnějšímu. Náš život se neskládá ze subjektivit. Spočívá v setkáních s druhými a s Druhým. Člověk je osoba a osoba se vyznačuje svou otevřeností vůči Absolutnímu. Nadpřirozená komunikace, která se někdy uskuteční, dává průchod Božím zázrakům. Písmo svaté říká, že nemůžeme spatřit Boha, aniž bychom nezemřeli. Ale tato omezená zjevení našeho Otce, Pána, Ducha svatého nebo Matky Boží pootevírají náš horizont za hranice naší živočišné vnímavosti; jsou

Abbé René Laurentin

světlo a pravda. Pochybovat o tom znamená nedostatek lásky a důvěry. Místo toho mnozí křesťané »zakazují« Bohu, aby konal zázraky. Jejich nedůvěra je sráží do postavení opuštěných sirotků. Měli bychom pochopit, že malá Boží znamení máme přijímat tak, jak jsou nám dána: jako zaopatření na cestu, jako »proviant«, jako malý »kousíček« nebe, který má posílit naše síly pro pozemské putování.

Abbé René Laurentin

Křesťané ve světě

Dopis Diognetovi (3. století)

Křesťané jsou lidé jako všichni ostatní. Neliší se od druhých zemí, řečí. obyčejí. Neobývají žádné vlastní město, nemluví svou řečí a jejich životní způsoby neobsahují nic neobvyčejného. Mají učení, které není výsledkem jejich vlastního přemýšlení a vědychtivého zkoumání. Nevypínají se, jak to dělají někteří učenci pro lidskou moudrost. Bydlí spíše v městech Řeků i barbarů, tam, kde jim osud určil, a řídí se místními zákony, oděvem, stravou a celým občanským životem. Ale v tom, jak se staví k životu a jak jej utvářejí, ukazují obdivuhodnou, a jak někteří dodávají, neuvěřitelnou zvláštnost.

Bydlí sice ve své vlasti, ale jako přistěhovalci v cizí zemi.

Na všem se podílejí jako občané, ale všechno snášejí jako cizinci. Každá cizina je jim domovem a každý domov cizinou. Žení se a vdávají jako všichni ostatní a rodí děti, ale nezabíjejí plod svého těla. Mají společný stůl, nikoliv však lože.

Jsou v těle, ale nežijí podle těla (2 Kor 10,3); pobývají na zemi, ale domov mají v nebi (Fil 3,20) Poslouchají zákony, ale jdou nad tyto zákony vlastním životem. Milují všechny lidi, ale jsou všemi pronásledováni. Nikdo je nezná, ale každý je odsuzuje. Jsou zabíjeni, ale znovu ožívají. Trpí nedostatkem, ale mají všeho hojnost. Jsou tupeň a tupením oslavováni. Jsou proklínáni, ale žehnají. Jsou pohrdaní, ale prokazují úctu. Pro-

kazují dobro, ale jsou trestáni, jako by byli zlí. Jsou trestáni, ale radují se, jako by to znamenalo život. Krátce řečeno: *To, čím je duše v těle, jsou křesťané ve světě.* Duše proniká všechny údy těla, křesťané všechna města světa. Duše bydlí v těle, ale není z těla. Křesťané žijí viditelně ve světě, ale nejsou ze světa (J 17,14). Duše je neviditelná a žije ve viditelném těle. Je vidět, jak křesťané žijí ve světě, ale jejich zbožnost je skrytá.

Duše je nesmrtelná, ale bydlí ve smrtelném těle. I křesťané bydlí jako cizinci v tom, co je pomíjející, ale očekávají nesmrtelnost v nebi. Když je duše špatně zásobována jídlem a pitím, prospívá jí to. Tak i křesťané: jsou trestáni, a jejich počet roste den ze dne. Bůh je postavil vysoko na stráž a oni ji nesmí opustit.

-FeL-

Liturgická čtení

Neděle 1. 8. – 18. neděle v mezidobí

1. čt.: Iz 55,1–3
 Ž 145(144),8–9.15–16.17–18 Odp.: srov. 16
 2. čt.: Řim 8,35.37–39
 Ev.: Mt 14,13–21

Pondělí 2. 8. – nez. pam. sv. Eusebia z Vercelli nebo sv. Petra Juliána Eymarda

1. čt.: Nm 11,4b–15
 Ž 81(80),12–13.14–15.16–17 Odp.: 2a
 Ev.: Mt 14,22–36

Úterý 3. 8. – ferie

1. čt.: Nm 12,1–13
 Ž 51(50),3–4.5–6.12–13 Odp.: srov. 3a
 Ev.: Mt 15,1–2.10–14

Středa 4. 8. – památka sv. Jana Marie Vianneye

1. čt.: Nm 13,1–2a.25–14,1.26–29.34–35
 Ž 106(105),6–7a.13–14.21–22.23 Odp.: 4a
 Ev.: Mt 15,21–28

Čtvrtek 5. 8. – nez. pam. Posvěcení řím. baziliky P. M.

1. čt.: Nm 20,1–13
 Ž 95(94),1–2.6–7.8–9 Odp.: 8
 Ev.: Mt 16,13–23

Pátek 6. 8. – svátek Proměnění Páně

1. čt.: Dan 7,9–10.13–14 nebo 2 Petr 1,16–19
 Ž 97(96),1–2.5–6.9 Odp.: 1a.9a
 Ev.: Mt 17,1–9

Sobota 7. 8. – nez. pam. sv. Sixta nebo sv. Kajetána nebo sobotní památka P. Marie

1. čt.: Dt 6,4–13
 Ž 18(17),2–3a.3bc–4.47+51ab Odp.: 2
 Ev.: Mt 17,14–20

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	1.8.	2.8.	3.8.	4.8.	5.8.	6.8.	7.8.
Antifona	919	934	949	1722	980	1452	1012
Žalm	784	783	783	783	784	786	783

Ranní chvály:

Hymnus	920	935	949	1723	981	1452	1013
Antifony	920	935	950	965	981	1453	1014
Žalmy	921	936	950	965	981	813	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	1724	985	1454	1017
Antifona k Zach. kantiku	708	939	953	1724	1448	1454	1017
Prosby	924	939	953	1724	985	1454	1017
Záv. modlitba	708	1446	954	1448	1448	1455	1461

Modlitba během dne:

Hymnus	925	940	954	970	986	1455	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1456	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	989	1456	1021
Záv. modlitba	708	943	957	973	990	1455	1022

Nešpory:

SO

Hymnus	915	929	944	959	1727	991	1457	1024
Antifony	916	929	945	960	976	992	1457	1025
Žalmy	916	930	945	960	976	992	1457	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	1730	995	1459	1027
Ant. ke kant. P. M.	708	708	948	962	1731	1448	1459	709
Prosby	918	933	948	963	1731	995	1459	1028
Záv. modlitba	708	708	1446	963	1448	1448	1455	709
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává a tiskne Matice cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Matice cyrilometodějské, s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@ova.inecnet.cz; <http://www.ova.inecnet.cz/svetlo>). Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblastní správou pošt v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. OBJEDNÁVKY VYŘIZUJE ADMINISTRACE TÝDENÍKU. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042187/41 83 83; podávanie novinových zásielok povolené SP, š. p. ZsRP Bratislava, č.j. 3335–OPČ zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.

Odesílatel:

Novinové výplatné

**Placeno převodem
706 035**

Matice cyrilometodějská s. r. o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1

vám...

Představujeme